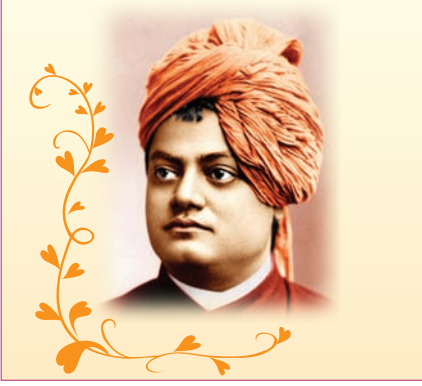

ಯುವಚೇತನ

ಅಂಜನೇಯನ ಆದರ್ಶ

ಶಿಷ್ಯ: ನಾವೀಗ ಯಾವ ಗುರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು?

ಸ್ವಾಮೀಜಿ: ಮಹಾವೀರನನ್ನು ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ರಾಮಚಂದ್ರನ ಆಣತಿಯಂತೆ ಅವನು ಹೇಗೆ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ದಾಟಿದ! ಅವನಿಗೆ ಜೀವನ ಮರಣ ಯಾವುದರ ಮೇಲೂ ಗಮನ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತನ್ನ ವಶ ದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ, ತೀಕ್ಷ್ಣ ಮತಿಯಾಗಿದ್ದ. ನೀವೀಗ ಈ ಸೇವೆಯ ಮಹೋದ್ದೇಶದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಅದರ ಮೂಲಕ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ದೇಶಗಳೂ ಕ್ರಮೇಣ ವಿಕಸಿಸುವುವು. ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಗುರುಮಾತಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು, ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದು, ಇದೇ ಜಯದ ರಹಸ್ಯ. ಹನುಮಂತ ಒಂದು ಕಡೆ ಸೇವೆಯ ಮಹೋದ್ದೇಶವನ್ನು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಬೆರಗಾಗುವಂತಹ ಸಿಂಹಸದೃಶ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾಮನ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ವನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಲು ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅನುಮಾನಿಸಲಿಲ್ಲ. ರಾಮನ ಸೇವೆಯ ಹೊರತು ಉಳಿದುದರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ತಾತ್ಸಾರ. ಬ್ರಹ್ಮ ಶಿವ ಮುಂತಾದ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ದೇವತೆಗಳ ಪದವಿಯೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ನಿಸ್ಸಾರ. ಶ್ರೀರಾಮನ ಆಣತಿಯಂತೆ ನಡೆಯುವುದೊಂದೇ ಅವನ ಜೀವನ ವೃತ್ತ. ಅಂತಹ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಭಕ್ತಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೋಲ್ ಮತ್ತು ಕರ್ತಾಲ್‌ಗಳನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತಾ ತಾಳಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಣಿ ಯುತ್ತಾ ಜನರಲ್ಲಾ ಅಧೋಗತಿಗಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅಜೀರ್ಣವ್ಯಾಧಿಯುಳ್ಳ ಜನಾಂಗ. ಜೊತೆಗೆ ಹೀಗೆ ಕುಣಿತಕ್ಕೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಅವರು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸಹಿಸ ಬಲ್ಲರು? ಯಾವುದರ ಪ್ರಥಮ ಗುಣವೇ ಪವಿತ್ರತೆಯಾಗಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ಉಚ್ಚ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಅನುಕರಿಸಹೋಗಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಾಮಸದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿರುವರು. ನೀನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮ ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡು, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ನಿನಗೆ ಈ

ಕುಣಿತವೇ ಕಂಡುಬರುವುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಮಟೆಗಳನ್ನು ತಯಾ ರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ತುತ್ತೂರಿ, ಡಮರುಗಳು ಸಿಗುವು ದಿಲ್ಲವೆ? ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ಈ ತೂರ್ಯವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ. ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಈ ಕೋಮಲಸ್ವಭಾವದ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ, ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇಶವೆಲ್ಲಾ ನಾರಿಯರ ದೇಶವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಅಧೋಗತಿ ಯಾವುದಿದೆ? ಕವಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಕೂಡ ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಾರದು. ತಮಟೆ ಕಹಳೆಯನ್ನು ಕೂಗಿಸಬೇಕು. ತಮಟೆಗಳನ್ನು ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಬಾರಿಸಿದಂತೆ ಬಾರಿಸ ಬೇಕು. 'ಮಹಾವೀರ, ಮಹಾವೀರ' ಎಂಬ ಘರ್ಜನೆ ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದ ಮೊರೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು. 'ಹರ, ಹರ, ಓಂ, ಓಂ!' ಎಂಬ ನಿನಾದದಿಂದ ದಶ ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಮಾನವನ ಮೃದು ಹೃದಯವನ್ನು ಮಿಡಿಯುವಂತಹ ಸಂಗೀತ ಇಂದು ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ - ಗೆಜ್ಜೆ ಧ್ವನಿಗಳ ನಾಟ್ಯ

ಸಂಗೀತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಧ್ರುಪದ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಗಂಭೀರವಾದ ವೇದಘೋಷದ ಗರ್ಜನೆಯಿಂದ ದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲ ತುಂಬಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಪುರುಷ ಸಿಂಹನ ಕೆಚ್ಚೆದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಧೈರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಶೀಲವನ್ನು ರೂಪಿಸಬಲ್ಲೆಯಾದರೆ ಸಾವಿರಾರು ಜನ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವರು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಒಂದು ಅಂಗುಲವೂ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಬೇಡ, ಎದೆಗೇಡಬೇಡ. ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ, ಉಡುಪು ಧರಿಸುವಾಗ, ಮಲಗಿರುವಾಗ, ಹಾಡುವಾಗ, ಆಟ ವಾಡುವಾಗ, ಸುಖದುಃಖ ಎಲ್ಲಾ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೂ ಅತ್ಯುಚ್ಚ ಆಂತ ರಿಕ ಶಕ್ತಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ವಿಕಸಿಸಲಿ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ನೀನು ಮಹಾಶಕ್ತಕಾಂಡ ಜಗನ್ಮಾತೆಯ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗುವೆ.

✱

(ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ. ೮, ಪು. ೨೨೮-೨೯)

ಅಸತೋ ಮಾ ಸದ್ಗಮಯ...

ಪರಿವರ್ತನೆ - ಬೆಳವಣಿಗೆ

ಸ್ವಾಮಿ ಧರ್ಮಪ್ರತಾಪನಂದ

ವೇದಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಮೌಲ್ಯವೂ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಾವನಗಳ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಯೂ ಆಗಿದೆ 'ಅಸತೋ ಮಾ' ಎಂದು ಆರಂಭವಾಗುವ ಶಾಂತಿಮಂತ್ರ. ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜವು ಈ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖಕರು ಮಂಗಳೂರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಬಾಲಕಾಶ್ರಮದ ಪಾಲಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಆಹಾರನಿದ್ರಾ ಭಯ ಮೈಥುನಂ ಚ
ಸಾಮಾನ್ಯಮೇತತ್ ಪಶುಭಿರ್ನರಾಣಾಂ |
ಧರ್ಮೋಹಿ ಏಕೋ ಅಧಿಕಃ ವಿಶೇಷಃ
ಧರ್ಮೇಣ ಹೀನಃ ಪಶುಭಿರ್ಸಮಾನಃ ||

(ಹಸಿವು, ನಿದ್ರೆ, ಭಯ ಮತ್ತು ಸಂತತಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಇವು ಮನುಷ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನ. ಆದರೆ ಧರ್ಮವೊಂದು ಹೆಚ್ಚು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಧರ್ಮವಿಲ್ಲದವನು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಸಮ ನಾಗುತ್ತಾನೆ.)

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಧರ್ಮವೂ ಮಾನವನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಕಾರಣ, ಆತ ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಬಲ್ಲ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಬಲ್ಲ, ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿನಿಂತು ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ನಿಜ ಅಂತಸ್ಸತ್ತವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಹಂಬಲವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಧರ್ಮವು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ, ಸಭೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವ ಮುನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಶಾಂತಿಮಂತ್ರಗಳು, ವೇದಪಠಣ - ಇವು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

'ಯಶ್ಚಂದಾಸಾಮೃಷಭೋ...', 'ಅಪ್ಯಾಯಂತು ಮಮಾಂ ಗಾನಿ', 'ಭದ್ರಂ ಕರ್ಣೇಭಿಃ...' ಮುಂತಾದ ಶಾಂತಿಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ದೇವತೆಗಳನ್ನು, ಭಗವಂತನನ್ನು ಅಥವಾ ಆ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಲೌಕಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅದರಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿ ಬೆಳಗುವ ವಿಚಾರ ಬಂದಾಗ,

ಓಂ ಅಸತೋ ಮಾ ಸದ್ಗಮಯ |

ತಮಸೋ ಮಾ ಜ್ಯೋತಿರ್ಗಮಯ |

ಮೃತ್ಯೋರ್ಮಾರ್ಗಮೃತಂ ಗಮಯ ||

ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. ಎಲ್ಲೆಡೆ ಇದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು, 'ಅಸತ್ಯದಿಂದ ಸತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ, ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಬೆಳಕಿನ ಕಡೆಗೆ, ಮೃತ್ಯುವಿನಿಂದ ಅಮೃತತ್ವದ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಡೆಸು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ. ಆದರೆ ನಾವು ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಉತ್ತಮ ಅರ್ಥವು ಗೋಚರಿಸಬಹುದೇನೋ. ಆ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ, ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ನೋಡೋಣ.

ತೈತ್ತಿರೀಯ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು, ಆಶಿಷ್ಯಃ ದೃಢಿಷ್ಯಃ ಬಲಿಷ್ಠಃ (ಉತ್ಸಾಹಿಯೂ, ದೃಢತೆಯುಳ್ಳವನೂ,

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಬಲಶಾಲಿಯೂ) ಆಗಿರಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಯಾರು ವಿದ್ಯಾವಂತ ನೋ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲನೋ, ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಶಕ್ತಿಯಾಲೋ ಅವನದು ನಿಜವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿದೆ ಎನ್ನಬೇಕಾದರೆ, ಅದು ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸದೃಢವಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಸತ್ಯ, ತಮಸ್ಸು (ಅಂಧಕಾರ, ಅಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ಜಡತ್ವ) ಮತ್ತು ಮೃತ್ಯು ಇವು ನಮ್ಮ (ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ) ಶತ್ರುಗಳಾಗಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬುತ್ತವೆ; ನಮ್ಮ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕುಂಠಿತಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಶತ್ರುಗಳು ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಮೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ - ಅಂದರೆ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಅಥವಾ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಗ್ರಹಣವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಸತ್ ಮತ್ತು ಅಸತ್ : ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ ವಿವೇಚನೆ, ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟದು, ಸ್ವಾರ್ಥ-ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಎಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ-ವಿಚಾರಗಳು, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಇದು ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಅಸತ್ಯವೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ, ಅಜ್ಞಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಅಜ್ಞಾನವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾರ್ಥಪ್ರೇರಿತರಾದ ನಾವು ದುಷ್ಟಮಾರ್ಗದಿಂದ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಬದುಕುತ್ತೇವೆ. ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಂತಿಸದೆ ಅಜ್ಞಾನ ಕವಿಯುವುದರಿಂದ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಅಥವಾ ನಿತ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲವುಂಟಾಗಿ, ಹಲವಾರು ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಯ, ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯದ ವಿಚಾರದಿಂದ ಅಥವಾ ಸರಿ ತಪ್ಪುಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊರದೂಡಬಹುದು.

ಜ್ಯೋತಿ ಮತ್ತು ತಮಸ್ಸು :

ತಮಸ್ಸ ಜ್ಞಾನಜಂ ವಿದ್ಧಿ ಮೋಹನಂ ಸರ್ವದೇಹಿನಾಮ್ |

ಪ್ರಮಾದಾಲಸ್ಯನಿದ್ರಾ ಭಿಸ್ತನ್ನಿಬಧ್ಧಾತಿ ಭಾರತ || (ಗೀತೆ, ೮.೧೪)

ತಮಸ್ಸು ಎಂಬುದು ದೈಹಿಕ ರೋಗ. ನಾನು ದೇಹ ಎಂಬ ಭಾವನೆಗೆ ನೂಕುವ ಕತ್ತಲು, ಅಜ್ಞಾನ. ಇದು ಆಲಸ್ಯಕ್ಕೆ ಇಂಟು ಕೊಡುವ ಗುಣ. ಈ ಗುಣವು ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ದೂರವಿಡುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ತಲುಪಲು ಅಡ್ಡಗಾಲನ್ನು ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಇದು ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಗುರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸದಾ ಚಿಂತಿಸಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗುವುದು, ನಿಸ್ವಾರ್ಥಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ನಾವು ಈ ತಮೋಗುಣದಿಂದ ಪಾರಾಗಬಹುದು. 'ನಾನು ಆತ್ಮ ಅಥವಾ ಗುರಿಯೆಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಧಕ' ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಾವು ಜ್ಞಾನಜ್ಯೋತಿಯ ಬೆಳಕಿನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯಬಹುದು.

ಅಮೃತ ಮತ್ತು ಮೃತ್ಯು : ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕತೆಯೊಂದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಯಕ್ಷನೊಬ್ಬ ಧರ್ಮರಾಜನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ, "ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದುದು ಯಾವುದು?" ಎಂದು. ಆಗ ಧರ್ಮರಾಜ, "ಪ್ರತಿದಿನ ಜನರು ಸಾಯುವುದನ್ನು ಕಂಡೂ ಕೂಡ, ನಾವು ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇತರರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಆತ್ಮಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದುದು" ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ **ಮೃತ್ಯೋರ್ಮಾ** ಎಂಬುದು, 'ನನಗೆ ಸಾವು ಎಂಬುದೊಂದು ಉಂಟು' ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತತ್ವತಃ **ನಾನು** ಎಂಬುದು ಈ ಮನಸ್ಸಲ್ಲ, ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲ, ಚಿತ್ತವಲ್ಲ, ಅಹಂಕಾರವಲ್ಲ, ದೇಹವಲ್ಲ; ಅದರ ಹಿಂದಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೆಡೆಗೆ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಆತ್ಮ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾನವತ್ವದಿಂದ ದೈವತ್ವದಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನಗಳಾದ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಜಪಸಾಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ.

ಈ ಮೂರು ಮಾರ್ಗಗಳೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯಾಗುತ್ತವೆ - 'ಸತ್ಯಂ ಜ್ಞಾನಂ ಅನಂತಂ ಬ್ರಹ್ಮ.' ಸತ್ಯ-ಜ್ಯೋತಿ-ಅಮೃತ ಇವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ಹಂತಗಳು. ಅವು ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಲಕ್ಷಣಗಳೂ ಆಗಿವೆ.

ಈ ಪರಿವರ್ತನೆ ಅಥವಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಬಾಹ್ಯ (ಲೌಕಿಕ) ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ (ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಬಾಹ್ಯ ಅಥವಾ ಲೌಕಿಕವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ: ಅಸತ್-ತಮಸ್ಸು-ಮೃತ್ಯು - ಇವು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಶಕ್ತರು ಅಥವಾ ಬಂಧನದಲ್ಲಿರುವವರು ಎಂದು ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ಅಂಶಗಳು. ದೇಹ ನಿಯಮಿತವಾದ ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅಸತ್ಯವಲ್ಲದ, ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ನೈಜಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲದ ತಮಸ್ಸು, ನಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಗುಣವಾದ ಸಾತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ನಾವು ಮರಣ ಹೊಂದುವಂತಹವರು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತರುವುದು.

ಇವು ಹಲವು ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತವೆ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಗೋಚರ ಶಕ್ತಿ ನಮ್ಮನ್ನು, ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತನ್ನ ಅಂಕೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ಮನೋಭಾವನೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಮೀರಿ ಬೆಳೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದು ಸದಾ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಅದು ಜೀವನೋದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಛಲವನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, "ಮಾನವನು ಕೆಳ ಹಂತದ ಸತ್ಯದಿಂದ ಉನ್ನತ ಸತ್ಯದಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಅಸತ್ಯದಿಂದ

ಸತ್ಯದಡೆಗೆ ಅಲ್ಲ.” ನಾನು ಅಶಕ್ತ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತೊರೆದು, ನಾನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲೆ ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಡೆಗೆ ಸಾಗಲು, ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಈ ಹೇಳಿಕೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಘಳಿಗೆ ಈ ಕ್ಷಣ. ಆ ಕ್ಷಣವು ಈ ದಿನದ ಒಂದಂಶ ಮಾತ್ರವೇ. ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ, ಕಾರ್ಯಪ್ರವೃತ್ತನಾಗುವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ವುಂಟಾಗಿ, ಸತ್ಯವನ್ನರಿಯುವ ಮನಸ್ಸು ಮುಂದುವರಿಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾಳೆ ಮಾಡೋಣ, ನಾಳೆ ನೋಡೋಣ ಎಂಬ ಮನಸ್ಸು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ‘ನಾಳೆ’ ಎಂಬುದು ಇದೆಯೆ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ‘ನಾಳೆ ಬಾ’ ಎಂಬ ಕತೆಯನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಈ ನಾಳೆ ಏನೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ನಾಳೆ ಎಂಬುದು ಡ್ರಾ ಮಾಡದ, ದಿನಾಂಕವಿಲ್ಲದ ಚೆಕ್. ಇಂದು ಎಂಬುದು ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಕ್ಯಾಶ್. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ, ಎಣ್ಣೆ ಬೀಜದಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ಮತ್ತು ಬೀಜ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಇಂದು ನಾಳೆಯಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ನಾಳೆ ಎಂಬುದು ಇಂದಿನ ದಿನದಲ್ಲಿದೆ - ಯಶಸ್ಸು ‘ಈಗ’ ಎಂಬ ಈ ಕ್ಷಣದ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವು ಇಂದಿನ ‘ಈ ಕ್ಷಣ’ ದಲ್ಲಿದೆ. ಇಂದು ಎಂಬುದು ನಾಳೆಯದರ ಬೀಜದ ಸ್ಥಿತಿ. ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ನಾಳೆಯೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಎಳೆಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಸಾಧನೆಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿದೆ.

ಒಂದು ಶ್ರೀಮಂತರ ಕುಟುಂಬ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಬಡತನದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆ ಕುಟುಂಬದ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸಲು ಕಷ್ಟವಾದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪರಿಚಯಸ್ಥನ ಬಳಿಗೆ ಸಾಲ ಕೇಳಲು ಹೋದ. ಆ ಶ್ರೀಮಂತನು ಯುವಕನಿಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಸತ್ತ ಇಲಿಯೊಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ‘ಬುದ್ಧಿವಂತ ಸತ್ತ ಇಲಿಯಿಂದಲೇ ಬದುಕಬಲ್ಲ. ಹೊರಟು ಹೋಗು’ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಹಿಡಿದ. ಆ ಸತ್ತ ಇಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಯುವಕ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನಾರಂಭಿಸಿ, ಊರಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆದ. ಅನಂತರ ಸತ್ತ ಇಲಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಚೆನ್ನದ ಇಲಿಯೊಂದನ್ನು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ನೀಡಿದ. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಶ್ರೀಮಂತ, ‘ಚೆನ್ನದ ಇಲಿಯನ್ನು ನನಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದೀಯಾ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಆ ಯುವಕ ಹೇಳಿದ, ‘ನನ್ನ ಈ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗೆ ನೀವೇ ಕಾರಣ. ನೀವು ಸತ್ತ ಇಲಿಯೊಂದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ, ಛಲದ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿಸಿದಿರಿ. ನಾನು ಆ ಇಲಿಯನ್ನು ಹಾವಾಡಿದಾಗ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅವ

ನಿಂದ ಕೆಲವು ರೂಪಾಯಿ ಪಡೆದು, ಅದರಿಂದ ಕಡಲೆಯನ್ನು ತಂದೆ. ಅದನ್ನು ಹುರಿದು, ಜನಕೆಲಸಮಾಡುವಲ್ಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆ. ಅದನ್ನು ನೀರಿನೊಂದಿಗೆ ಮಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದೆ’ ಎಂದ. ಆತನ ಛಲ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಕಂಡ ಆ ಶ್ರೀಮಂತ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಆ ಯುವಕನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಅಳಿಯ ನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ.

ಈಗ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಇಂದಿನ ದಿನವನ್ನೇ ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ನಾಳೆ ಎಲ್ಲಿಯದು? ಮತ್ತೆ ಆ ನಾಳೆ ಎಂಬುದು ಇಂದಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ನಾಳೆ ಎಲ್ಲಿಯದು?

ಗುರಿ ಸಾಧನೆ ಎಂಬುದು ನಾನು ಇಂದು ಏನಾಗಿದ್ದೇನೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮ ಅಥವಾ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೇರಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಗುರಿಯನ್ನು ಅಥವಾ ಹಂತವನ್ನು ಇಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಈಗಲೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯನು; ಆದರೆ ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರಿ ಸಾಧಿಸಿ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಮೂರು ಮುಖಗಳ - ಅಸತ್, ತಮಸ್ಸು, ಮೃತ್ಯು - ಈ ಮುಖಗಳ ಸರಿಯಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿರಬೇಕು, ಇವುಗಳ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಇರುವ ಅಸಡ್ಡೆ ಮತ್ತು ಭಯವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು. ಮಾನವನು ದೇವನಾಗುವ ಕಡೆಗೆ ಮುಂದುವರೆಯಬೇಕು.

ಹಾದಿಯಲ್ಲಿನ ಸೋಲು-ಗೆಲುವುಗಳ ಮತ್ತು ಅಭದ್ರತೆಯ, ಅನಿಶ್ಚಿತತೆಯ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು.

ನಾವು ಈ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ ಅಸತ್-ತಮಸ್ಸು-ಮೃತ್ಯು ಇವುಗಳಿಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾದ ಗುಣಾತ್ಮಕ, ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಆಶಾ ಭಾವವನ್ನು ನೀಡುವವು ಸತ್-ಜ್ಯೋತಿ-ಅಮೃತವೆಂಬ ಚಿಂತನೆ. ಇವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ‘ನಾವು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಗಳು ಮತ್ತು ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರರು’ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತರುತ್ತದೆ. ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ‘ತನಗೆ ತಾನೇ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು’ ಎಂದು ಮಾತು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ, ‘ನಿನ್ನ ಎಳೆಗೆ ನೀನೇ ಶಿಲ್ಪಿ’ ಎನ್ನುವ ನುಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ಪೈರ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವಂಥವು.

ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣ ನಮ್ಮ ನೈಜ ಸ್ಥಿತಿ. ಸತ್-ಜ್ಯೋತಿ-ಅಮೃತಗಳು ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುವಂತಹವು. ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಸರಿಯಾದ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು, ಮತ್ತು ಮುಂದುವರಿಯಲು ಇವು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಅವು ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ಪರಿವರ್ತನೆ ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಶ್ರದ್ಧಾ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಗತ್ಯ. ಬುದ್ಧಿವಂತ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ, ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ